

[Skræppenborg-Nielsen.]

forbrug for nødvendig, så skal jeg da gerne for vel 117. gang pege på den mulighed, der ligger i en kraftig beskatning af den reklame, der netop er årsagen til et på flere felter overdrevent forbrug. For det er jo en kendsgerning, at lovgivningsmagten i den nuværende ligningslovs § 8, tror jeg det er, meget stærkt begunstiger netop udgifter til reklame.

I øvrigt er det min opfattelse, ligesom det var den ærede ordfører for socialdemokratiets, at det ikke først og fremmest er forrentningens højde, der er afgørende for opsparingen, og derfor tror jeg, at loven om folkeopsparing i bedste fald vil blive af ringe virkning.

Nej, opsparingen herhjemme vil i virkeligheden kun kunne fremmes yderligere, virkelig fremmes, hvis regeringen fører en politik, der standser den inflation, vi i øjeblikket er midt inde i — med andre ord, hvis regeringen fører en politik, der sikrer, at pengenes værdi ikke fortsat forringes, men fastholdes, og at spekulatjonen, den næsten uahæmmede spekulation, som vi også er midt inde i, standses.

En sådan politik vil vi gerne være med til at støtte, men som allerede sagt: dette lovforslag hverken kan eller vil vi støtte.

Rimstad: Vi synes af mange grunde ikke om dette lovforslag, og for at begynde med begyndelsen finder vi, at selve lovforslagets navn „Lov om folkeopsparing“ virker så udtrådt og fladtrådt, at det i høj grad må undre, at den højtærede finansminister ikke har kunnet høre det eller ikke har haft ønske om her at foretage en ændring til noget andet og bedre. I hvert fald klinger dette halve ord folke- et eller andet ikke godt i mine ører, og jeg har oplevet den tid, da man i et naboland slog ind på brugen af denne propagandaprægede forstavelse for at afstive og legitimere alle de handlinger og dekretter, folket som sådant kun meget, meget middelbart havde lod og del i og ansvar for.

Men der er værre ting i lovforslaget end overskriften. Større privat opsparing må vi i dag af to grunde have i det danske samfund, og i sin fremsættelsestale deler den højtærede finansminister også spareproblemerne rigtigt op i to adskilte dele.

Først og fremmest kræver den nødvendige omstilling af industri og landbrug foran indgangen til fællesmarkedet investeringskapital i et omfang, som de disponible lånemuligheder ikke kan imødekomme, og dernæst kræver den pengeudpumpning i samfundet, der fandt sted efter løn- og landbrugsforhandlingerne sidsteforår, og som den siddende regering bærer det fulde ansvar for, at forbruget begrænses gennem opsparing af en væsentlig del af de udpumpede penge.

Det forekommer mig, at det først fornødne, tilvejebringelsen af en rimelig investeringskapital, som jo er forudsætningen for, at vor høje levestandard bevares på længere sigt, efter forslaget bliver alt for stedmoderligt behandlet. Det er, som om den socialistiske tankegang, der ligger bag dette forslag, har været gennemsyret af dette ene: her er et område, hvor vi må passe på at ingen får lov til at stikke hovedet op over det lave niveau, hvortil alle indtægter og alle formuer i dette land skal nedbringes. I bemærkningerne til lovforslaget siges det således, at det tilsigter at tilvejebringe en opsparing, navnlig hos personer med beskedne indkomst- og formueforhold. Det er altså et rent forbrugsbegrænsende synspunkt, der her kommer til orde. Lidt længere nede udtales det, at man — hvem dette „man“ så er — har ment det hensigtsmæssigt at begrænse ordningen til 1 800 kr. pr. borger pr. år, en bestemmelse, der vil virke i særlig grad prohibitiv over for dannelsen af investeringskapital. Og endelig er det anført, at de forskellige indkomstklasser skal begunstiges i lige grad, hvorfor man har undladt at knytte begunstigelserne efter forslaget til indkomstskatteligningen. Jeg mener nu, at man netop gennem denne bestemmelse gør forskel på indkomstklasserne, for derved kan det blive næsten 50 pct. dyrere for de større indkomster at spare op end for de mindre.

Indtil dette punkt er der i bemærkningerne kun talt om, hvor gunstigt man vil stille nogle opsparende skatteydere på bekostning af andre, men så bliver den højtærede finansminister på én gang ængstelig for, om disse så stærkt favoriserede medborgere nu også er i stand til at se fordelene ved arrangementet, hvorfor der pludselig fra forslagsstillerens side næsten lidt kramp-